

[Morten Lange.]

en rimelig og fornuftig ting at gøre. Man skal bare ikke gøre det til mere, end det er. Man skal ikke tro, at man har et koordineret overblik over, hvad forskningen i de forskellige grene trænger til. At nå frem til det er en uhyre vanskelig opgave.

En af de ting, jeg gerne vil sige i denne debat, er, at der er moder i videnskaben, der er luner, der er konjunkturer, og der er tendenser. Videnskaben er ikke mere hellig end så mange andre erhverv. Den er underkastet de samme svagheder. De slår igennem også somme tider oppe i de højeste organer. Hvis „Tordenskjolds soldater“ i videnskaben synes, at moden er køn, slår den hurtigt igennem. Hvis de synes, den ikke er køn, slår den måske langsomt igennem. Det kan ikke være anderledes, for det er trods alt også mennesker, der har med videnskab at gøre, og de er behæftet med den slags fejl, mennesker har.

Selvfølge vil vi gøre vort bedste, men jeg tror egentlig, at hovedresultatet af denne debat burde blive noget, som ikke direkte ligger i forslagsstillernes motiv, men som vist alligevel er det vigtigste. Jeg håber, at det går op for de sagkyndige på forskellige områder, som med mere eller mindre ret karakteriseres som videnskabsmænd, at denne borg ikke er lukket for dem, heller ikke selv om de er tjenestemænd. Det kan ikke betragtes som desavouering af en ressortminister, hvis en eller anden videnskabsmand fra tid til anden synes, han vil give folketingsudvalget en oplysning. Det vil være klogt, fornuftigt og rigtigt af ham at gøre det. Det skulle gå meget mærkeligt, om han faldt i unåde ved det. I sidste ende er det den levende kontakt med videnskabens forskellige grene, det er kontakten med de folk, som er mest kompetente lige nøjagtigt til den specielle gren, som er af interesse — det er det, der giver livet. Det er også godt at have kontakt med det, jeg med en lidt grov betegnelse kalder videnskabens kommissionærer eller kommissærer, de er også vigtige at have kontakt med, men livet i forestillingen er dér, hvor man træffer afgørelserne, det er dem, som har det enkelte område under udvikling og når at få den direkte kontakt, og det sker i langt højere grad, når den

ene eller den anden konkrete sag brænder på. Hvordan det løses, ved heldigvis ingen; spontanitetsprincippet er i den forbindelse overordentlig godt. Jeg tror ikke, det løses ved lovforslag eller noget i den retning, men jeg vil understrege, fordi jeg synes, det er nødvendigt og ønskeligt, at jeg håber, at en større mængde sagkyndige, end det hidtil har været tilfældet, vil finde vejen herind for at give os gode råd på vor lovgivningsvej. I mange tilfælde vil vi kunne have overordentlig god brug for dem, i andre tilfælde kan vi godt give folk et høfligt svar endda. Jeg tror nok, vi vil have betydeligt udbytte af en sådan løsning ad udvalgsvejen. Jeg er ikke træt af at se de samme delegationer år efter år, men det kunne være hyggeligt at se nogle andre også.

Ordføreren for forslagsstillerne (Knud Bro): Jeg vil gerne understrege det, det ærede medlem hr. Helveg Petersen sagde om, at der i det foreliggende forslag ikke ligger nogen endelig løsning. Nu må vi prøve at sætte os sammen og se at finde ud af, hvorledes vi kan komme videre med det. Ingen af os kan alene overskue det, men sammen tror jeg vi kan finde en god løsning.

Jeg vil gerne sige alle ordførerne en hjertelig tak for den positive måde, de har modtaget disse tanker på, og jeg takker også for den i dette ords bedste betydning kritiske måde, vi har drøftet disse ting på.

Hermed sluttede forhandlingen.

Sagens overgang til anden (sidste) behandling
vedtoges uden afstemning.

Bomholt: Jeg har forstået, at det er den fremherskende anskuelse, at man vil foretrække at nedsætte et 17 mands udvalg og gennem dette udvalg få kontakt med forretningsordensudvalget.

Jeg skal derfor foreslå, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til et udvalg på 17 medlemmer.

Uden forhandling eller afstemning
vedtoges dette forslag.